

[Alfred Jensen.]

i det foreliggende Forslag adskillige Bestemmelser, som vi ikke er indforstaaet med, og som vi ønsker affattet paa en lidt anden Maade.

Der er saaledes Bestemmelsen om Lærlingekontrakternes Oprettelse. Bestemmelsen om, at en bestemt Mester bindes til Ansvar for en Lærlings Uddannelse, finder vi fuldt ud berettiget og formaalstjenlig. Men der staar i Forslagets første Paragraf, Stk. 7, at der skal oprettes Arbejdskontrakter for visse Kategorier af Arbejdere, en Bestemmelse, som vi ikke er helt indforstaaet med. Den henviser til to Underpunkter, hvori der staar, i det ene, at det er Forhold, hvor Arbejdsdelingen i Virksomhederne er saa specialiseret, at en Uddannelse ikke kan finde Sted, og i det andet: Arbejder, som ikke kræver nogen Uddannelse. Lad nu være, at der i det første Forhold kan være en Smule Begrundelse for, at en Oprettelse af Arbejdskontrakt vil bevirke, at Virksomhederne tvinges ind paa at give disse unge Arbejdere en mere alsidig Uddannelse, saaledes at der kan blive Tale om en virkelig faglig Uddannelse, men for de andre Forhold, hvor der ikke er og ikke kan være Tale om nogen Uddannelse, finder vi ikke, der er nogen Begrundelse for Oprettelse af en Kontrakt, fordi vi mener, at det, der er Betingelsen og Begrundelsen for Kontraktens Indgaaelse, maa være, at Lærlingen sikres Uddannelse. Selve de andre Ting, som Kontrakten skal garantere, er vi naturligvis ikke Modstandere af. Vi ønsker selvfølgelig, at Sygeforsikring og Invalidforsikring ogsaa skal gælde for disse Arbejdere, men vi mener ikke, det er formaalstjenligt, og forstaar ikke Betydningen af den Passus, at der skal oprettes en Arbejdskontrakt for disse Mennesker.

I § 3 foreskrives det, at der skal være en 4 Aars Læretid, men at der desuden skal fastsættes en Minimumslæretid, og der siges endvidere i Paragraffen, at der kan gøres Undtagelser fra den 4 Aars Læretid, saaledes at denne kan forlænges med 1 Aar. Det mener vi er absolut urimeligt; vi mener, at den 4 Aars Læretid maa være det højeste, og at Undtagelser ikke bør kunne gøres.

Lovforslagets § 4 er ikke den mindst vigtige Paragraf, fordi den indeholder en hel Del Bestemmelser, saasom Bestemmelser om Løn og Ferie, Mesterens Betaling for Skoleundervisning og Rekvisitter og de nødvendige Udgifter til Svendepøvernes Afholdelse. Spørgsmaalet om Lønninger mener vi er klaret udmærket, der hvor der staar, at hvor der er kollektiv Overenskomst,

der fastsætter Lønninger for Lærlingene, bør disse følges. Det er ogsaa udmærket, at man forsøger, hvor dette ikke er Tilfældet, at lave Lønninger for disse Arbejdere. Men der er den Hage derved, at der ikke gives nogen Garanti for, at der opnaas Lønninger for de andre Fag, hvor der ikke er kollektive Overenskomster, og der overlades det saa til et frit Skøn. Det er et Spørgsmaal, om man ikke her burde fastsætte Minimumssatser procentvis i Forhold til Satserne for de voksne Udøvere i Faget.

Feriebestemmelserne er noget nyt og er for os ganske tiltalende med de 14 Dages Ferie med fuld Løn. Der staar her, at der skal være mindst 14 Dages Ferie. Nu vil det altsaa sige, at det frit overlades til Lærlingen og Mesteren at træffe Afgørelse om, hvorvidt Ferien bør have større Udstrækning, og at den faar det, mener vi er ganske paakrævet, i alt Fald for de alleryngste af Lærlingene, fordi som i øvrigt tidligere sagt herfra, de unge Mennesker har haft en 6 Ugers Ferietid i Skolen og nu pludselig efter endt Skoletid springer over til ingen Ferie at faa. Efter Forslaget bliver den sat til 14 Dage, men vi mener, at der bør indføres en Graduering her, saaledes at de alleryngste Lærlinge fra 14 til 16 Aar faar en 3 Ugers Ferie med fuld Løn.

I § 8 staar der bl. a., at Lærlingene almindeligvis ikke maa anvendes til andet Arbejde end det til Forretningens Virksomhed hørende og kun undtagelsesvis til Arbejde, der ikke tager Sigte paa Uddannelsen i Faget. Dette „undtagelsesvis“ har vi set praktiseret paa saa mange Maader, at man snart ikke ved, hvor Grænsen er. Den er saa flydende, at den i mange Tilfælde er ensbetydende med, at Lærlingen i en stor Part af Tiden anvendes til alt andet end det, der henhører under og vedrører Uddannelsen, og vi mener, at det er absolut paakrævet, at der her nøjagtigt skrives, at Arbejde, som ikke vedrører Uddannelsen, maa Lærlingen ikke beskæftiges ved.

Bestemmelsen i § 9 om, at Lærlingen har Ret til at forblive i de statsanerkendte Sygekasser, hvis Medlemsskab allerede var opnaaet ved Kontraktens Indgaaelse, er en Bestemmelse, som jo er en Fordel og en Forbedring fra det tidligere, hvorefter Mestrene, i alt Fald i København, benyttede sig af Lærlingesygekasserne. Men vi mener, at den Bestemmelse maa være endnu mere klar, saaledes at det overlades til Lærlingene og Forældrene selv at afgøre, i hvilken Sygekasse Lærlingen skal være sygeforsikret.

Den i § 12 foreslaaede Begrænsning af